ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. JUDr. Luďkem Zakopalem, advokátem se sídlem Krnovská 1397/47, Bruntál, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2010, č. j. MSK 83012/2010, sp. zn. DSH/14993/2010/Lip 067.1 V10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2011, č. j. 58 A 70/2010 - 30,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2011, č. j. 58 A 70/2010 - 30, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 17. 5. 2010, č. j. MSK 83012/2010, sp. zn. DSH/14993/2010/Lip 067.1 V10, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 8. 3. 2010, č. j. DSH/52785-09/1336-2009/stl, **se zrušuje.**

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění

Kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše

specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 8. 3. 2010, č. j. DSH/52785-09/1336-2009/stl, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným tím, že se dne 13. 6. 2009 okolo 20:30 hod, v obci Široká Niva na fotbalovém hřišti, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Opel, reg. zn. X, přes výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření, jímž by bylo zjištěno, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Tímto svým jednáním stěžovatel, dle správního orgánu prvního stupně, porušil § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Za to byla stěžovateli dle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dále byl stěžovateli uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, a to s počátkem ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Správní orgány ve svých rozhodnutích a krajský soud ve svém rozsudku shodně dospěly k závěru, že skutková podstata přestupku, z něhož byl stěžovatel uznán vinným, je naplněna tehdy, jestliže při provozu na pozemních komunikacích je řidič vyzván k podrobení se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, a toto vyšetření odmítne. Povinnost podrobit se vyšetření se vztahuje i na osobu, která vozidlo opustila. Nelze přitom jednoznačně určit časový úsek, do kdy je osoba po vystoupení vozidla povinna se vyšetření podrobit. V daném případě však mělo být stěžovateli zřejmé, že k vyšetření může být vyzván, neboť mu bylo známo, že svědci jeho předchozí podezřelé jízdy v motorovém vozidle na stěžovatele zavolali policejní hlídku. Na věci nic nemění ani skutečnost, že k předmětné výzvě ze strany policistů došlo až poté, co stěžovatel již hodinu žádné vozidlo neřídil.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."), kasační stížnost tedy podává pro tvrzené nesprávné právní hodnocení věci krajským soudem.

Stěžovatel uvádí, že v okamžiku, kdy byl vyzván k tomu, aby se podrobil vyšetření, již hodinu vozidlo neřídil, a tedy nebyl v provozu na pozemní komunikaci. Výzvu proto nemusel uposlechnout. To platí tím spíš, že během oné hodiny si dopřával alkoholických nápojů, v čemž mu ale žádný zákon nebránil. Během řízení a před ním ovšem žádných lihovin nepožil, což ostatně během řízení několik svědků potvrdilo. V případě, že by mohli policisté vyzvat řidiče k dechové zkoušce v jakoukoliv dobu po konci řízení vozidla, by tyto výzvy mohly být prováděny nekontrolovatelně až šikanózně.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil své možnosti podat ke kasační stížnosti vyjádření.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační soud ve vztahu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti z přiloženého soudního a správního spisu po skutkové stránce zejména zjistil, že k předmětné události došlo dne 13. 6. 2009. Toho dne ve večerních hodinách se policejní hlídka dostavila do obce Široká Niva, aby zde prošetřila událost, která se zde měla odehrát podle vyjádření osob, které telefonicky policisty kontaktovaly. Tyto osoby uváděly, že po obci jezdí nebezpečným způsobem řidič, který měl před jízdou konzumovat alkohol (pivo); vozidlo naposled řídil kolem 19:30. Po příjezdu policistů tyto osoby označily jako řidiče muže, v němž příslušníci policie identifikovali stěžovatele. Stěžovatel na přicházející hlídku zareagoval klením a vypitím velké odlivky tmavé tekutiny (patrně šlo o alkoholický nápoj), kterou zapil ještě pivem. Policejní hlídka uvedla do záznamu, že stěžovatel při chůzi vrávoral, vyjadřoval se zmateně a nesouvisle a z jeho dechu byl cítit alkohol. V tomto stavu stěžovatel sice dle úředního záznamu přiznal, že řídil motorové vozidlo, ale odmítl, že by před jízdou pil alkoholické nápoje. Alkohol požil až po odstavení vozidla, šlo o tři půllitry piva mezi 19:30 a 21:00 hod a dvě odlivky slivovice ve 20:00 hod. Dechovou zkoušku i lékařské vyšetření přes poučení rezolutně odmítl (k tomu došlo ve 20:30 hod).

Při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně vypovídalo několik svědků. První z nich, pan R. H., uvedl, že onen den viděl stěžovatele několikrát řídit motorové vozidlo. Toto vozidlo jelo vždy agresivně a nepřiměřeně rychle. Protože se bál o děti, zavolal s několika dalšími lidmi policisty. Po jejich příjezdu jim ukázal na stěžovatele, načež se dostal do konfliktu s několika místními občany, kteří stěžovatele bránili.

Pan J. T., další svědek, uvedl, že stěžovatele viděl ten den několikrát řídit motorové vozidlo, přičemž tak činil velmi rychle a nebezpečně. Mezi jízdami viděl stěžovatele popíjet pivo. I někteří z místních návštěvníků hostince přiznali, že by v tomto stavu stěžovatel vozidlo řídit neměl. Po příjezdu policistů však místní svůj postoj otočili a začali stěžovatele bránit.

Paní D. K. uvedla, že byla s rodinou v hostinci u hlavní komunikace a viděla, že stěžovatel pije pivo a následně nasedá do motorového vozidla, prudce akceleruje a spěšně odjíždí pryč. Vozidlo ten den řídil několikrát.

Pan R. K. vypověděl, že stěžovatele rozhodný den viděl několikrát před jízdou požívat alkoholické nápoje. Styl jízdy stěžovatele pak byl velmi nebezpečný, řidič neměl vozidlo pod kontrolou a ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu. Proto se svědek rozhodl, že půjde za stěžovatelem a v další jízdě mu zabrání. Stěžovatel jevil známky opilosti a omlouval se, že s vozidlem příliš spěchal, neboť musel dojet manželce pro kabelku. Následně svědek policistům ukázal stěžovatele a vypověděl také, že viděl, jak stěžovatel odmítá zkoušku na obsah alkoholu v krvi.

Paní L. D. uvedla, že stěžovatele viděla pít alkohol před jízdou. Vozidlo pak řídil nebezpečně, a proto svědkyně šla za stěžovatelem, aby ho od další jízdy odradila. Stěžovatel ji prosil, ať policii nevolá, že nejel rychle a že pil alkohol.

Zasahující policisté (D. Š. a R. N.) i při ústním jednání uvedli totéž, co bylo obsahem úředního záznamu, který v dané věci sepsali.

Naproti tomu svědek J. F. uvedl, že stěžovatel onen den vozil materiál na svědkem organizovanou akci. Svědek stěžovatele před jednotlivými jízdami neviděl požívat alkoholické nápoje. Jednotlivé jízdy byly plynulé, jednou jel svědek se stěžovatelem jako spolujezdec a vezl velký dort, který bezpečně dopravili na místo určení.

R. H. uvedl, že onen den působil v roli ředitele místního fotbalového turnaje a stěžovatel mu pomáhal se zásobováním. Stěžovatele neviděl popíjet před jízdami alkohol.

Podobně V. M. uvedl, že stěžovatel pomáhal se zásobováním lokální zábavy, řídil při tom vozidlo, ale svědek jej pít alkohol během dne neviděl.

Konečně K. Š. při ústním jednání sdělil, že stěžovatel pomáhal s organizací turnaje a jezdil vozidlem. Styl jeho jízdy by přirovnal ke stylu jízdy závodníků (vysoké otáčky, brzda – plyn). Během dne svědek stěžovatele neviděl pít alkohol, až večer po jízdách hovořil se stěžovatelem, který mu řekl, že si konečně může dát pivo, neboť již nebude řídit. Svědek dodal, že stěžovatel může na okolí působit zvláštním dojmem; stěžovatel trpí silnou vadou řeči.

Stěžovatel při ústním jednání uvedl, že onen den jezdil tam a zpět mezi místním hřištěm a hostincem. Při jízdě nepřekročil maximální povolenou rychlost a před jízdou ani při ní nepožíval alkoholické nápoje. Jediný nápoj, který mezi jízdami pil, bylo nealkoholické pivo. Žádného přestupku se nedopustil, a proto odmítnul provedení zkoušky na obsah alkoholu v krvi.

Z výpisu z evidenční karty stěžovatele vyplynulo, že stěžovateli byl v minulosti několikrát uložen zákaz řízení motorových vozidel, stalo se tak i z důvodu, že byl při řízení motorového vozidla ovlivněn alkoholem.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění ke dni shora popsané události, je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, ve znění ke dni výše uvedené události, platilo, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Toto ustanovení zákona o přestupcích mířilo na shora citovaný zákon o silničním provozu.

Po stránce skutkové není ve věci žádného sporu. Jediná sporná otázka s protichůdnými svědeckými výpověďmi, totiž to, zda stěžovatel onen den před jízdami požil alkoholický nápoj, není v dané věci relevantní. To proto, že stěžovateli nebyla v přestupkovém řízení uložena pokuta a zákaz řízení za to, že požil alkoholický nápoj před jízdou motorovým vozidlem, nýbrž za to, že se přes výzvu nepodrobil zkoušce, zda je alkoholem ovlivněn. Takto byl tedy skutek vymezen v přestupkovém řízení a zdejší soud nemůže hodnotit nic jiného než právě tento skutek. V tomto ohledu je ovšem skutkový stav zřejmý a mezi svědky, jak jsou jejich výpovědi shora shrnuty, není žádného rozporu. Na žádný rozpor nepoukazuje ani stěžovatel ani žalovaný. Zdejší soud tedy vzal po

skutkové stránce za prokázané, že stěžovatel byl vyzván k tomu, aby se podrobil vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, hodinu poté, co odstavil motorové vozidlo. To vše navíc za situace, kdy mezi odstavením vozidla a výzvou prokazatelně požil několik druhů alkoholických nápojů v nezanedbatelném množství.

Tento čin dle závěru zdejšího soudu přestupkem není. Povinnost dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu podrobit se předmětnému vyšetření se vztahuje jedině na řidiče. Výraz „řidič" je definován v § 2 písm. d) zákona o silničním provozu: jde o účastníka provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti. To ještě neznamená, že řidičem je pouze osoba aktuálně (tj. právě v daný okamžik) řídící vozidlo či tramvaj (či jedoucí na zvířeti), jak by se snad mohlo zdát z dikce předmětného ustanovení. Takový výklad by vedl k absurdním závěrům; v takovém případě by např. vyšetření, zda řidič není ovlivněn alkoholem, muselo probíhat přímo za jízdy. Dle zdejšího soudu je však stejně tak absurdní považovat za řidiče osobu, která po odstavení vozidla sedí již hodinu v hostinci a popíjí alkoholické nápoje.

Osobu sedící hodinu v restauračním zařízení a konzumující lihoviny také lze jen těžko označit za účastníka provozu na pozemních komunikacích, přičemž toto účastenství je nezbytným definičním znakem řidiče dle zákona o silničním provozu. Tento zákon definuje účastníka provozu na pozemních komunikacích ve svém § 2 písm. a). Ačkoliv tak zákon činí částečně za pomoci tzv. definice kruhem, lze přesto z této definice dospět k jednoznačnému závěru, že stěžovatel v době inkriminované výzvy účastníkem provozu na pozemních komunikacích nebyl (a tím pádem nebyl ani řidičem). Dle zmíněného § 2 písm. a) je účastníkem provozu na pozemních komunikacích každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích. Legální definice tedy zdůrazňuje, že musí jít o účast na provozu přímou (tj. nezprostředkovanou). Hodinu trvající konzumaci piva a destilátů v restauračním zařízení za bezprostřední účastenství v silničním provozu považovat zajisté nelze. Nebylo rovněž prokázáno, že by stěžovatel po odstavení vozidla alkohol požil jen s úmyslem zmařit smysl a účel výzvy. Poslední odlivku destilátu sice vypil bezprostředně před policisty, ale alkohol již předtím konzumoval kontinuálně po celou hodinu po ukončení řízení vozidla.

Opačný výklad, tedy právě takový, jaký byl přijat krajským soudem a správními orgány, by mohl vést až k příliš plošným výzvám k podrobení se odbornému vyšetření, které zákon o silničním provozu na mysli neměl (výklad jdoucí nad rámec zákona je pak nepřípustný s ohledem na čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy). Tyto výzvy zmíněný zákon spojuje výlučně s přímým účastenstvím na provozu na silničních komunikacích. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, výzva nesmí být projevem libovůle nebo šikany ze strany policejního orgánu. Taková výzva může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu.

S krajským soudem ostatně nelze souhlasit ani tam, kde uvádí, že neexistuje souvislost mezi předmětnou výzvou a případným výsledkem vyšetření. Výzva má smysl v situaci, kdy je zřejmé, že vyšetření může prokázat, zda osoba řídila vozidlo ve stavu, kdy byla ovlivněna alkoholickými nápoji. V daném případě by ovšem vyšetření tuto skutečnost

mohlo prokázat jen těžko, neboť jakkoliv v době výzvy zcela prokazatelně stěžovatel pod vlivem alkoholu byl, nebylo by možno nade vší pochybnost stanovit, zda byl stěžovatel pod vlivem alkoholu i v době řízení vozidla. Pít alkoholické nápoje po jeho odstavení stěžovateli žádný předpis nezakazuje. Zákaz požívání alkoholických nápojů po jízdě se totiž vztahuje jen na situace, kdy dojde k dopravní nehodě (§ 47 zákona o silničním provozu). Je tomu tak dle § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto, aby mohlo být zjištěno, zda před jízdou nebo během jízdy požil řidič alkoholický nápoj nebo návykovou látku. V daném případě však nedošlo k žádné nehodě, a tedy stěžovatel mohl po odstavení vozidla požít alkohol. Sama skutečnost, že zákaz pití alkoholu po odstavení vozidla se vztahuje jen na situace, kdy došlo k dopravní nehodě, znamená, že v ostatních případech, jako byl případ stěžovatelův, po odstavení vozu alkohol požívat lze.

Jak již bylo uvedeno shora, je k tomu, aby mohla být osoba vyzvána k předmětnému vyšetření, nezbytně nutné, aby tato osoba byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou jistě bude i ten, kdo se zcela prokazatelně chystá nastartovat vůz a vyjet s ním na pozemní komunikaci. Bezesporu takovou osobou bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou déletrvající činností či dějem. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 3. 2012, č. j. 2 As 129/2011 - 113, dostupném na www.nssoud.cz, je popsán skutkový děj, kdy příslušníci celní hlídky sledovali osobu, která přijíždí k čerpací stanici, vystoupí z vozidla, neobratně tankuje, nekoordinovaně odchází do vnitřního prostoru čerpací stanice zaplatit útratu za palivo, vstoupí do konfliktu s obsluhou, hlučí a následně se klátivou chůzí vrací k vozu. V tu chvíli je podezřelý celníky legitimován a je přivolána hlídka policie, která muže vyzve k provedení dechové zkoušky či lékařského vyšetření. V tomto shrnutém skutkovém ději zdejší soud spatřuje bezprostřední souvislost s řízením motorového vozidla, neboť nedošlo k přetržení vzájemného vztahu mezi řízením vozidla a výzvou policistů (vše, co se odehrálo mezitím, bylo jen řešením nastalé situace). V nyní projednávaném případě stěžovatele však šlo o typově odlišnou situaci, jak je podrobně popsáno výše.

Pokud tedy stěžovatel v projednávaném případě neměl povinnost podrobit se výzvě dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, pak se nedopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, jehož skutková podstata je navázána na neuposlechnutí výzvy dle uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu. Za tento přestupek tedy nemohl být postižen v přestupkovém řízení a krajský soud pochybil v právním názoru, pokud rozhodnutí žalovaného nezrušil. Nejvyšší správní soud tímto svým závěrem nezpochybňuje výpovědi několika svědků, kteří viděli stěžovatele před jednotlivými jízdami popíjet pivo. Těmito výpověďmi se ovšem soud zabývat nemohl (a tedy je nemohl ani vážit s výpověďmi jiných svědků, které částečně hovořily ve stěžovatelův prospěch), protože stěžovatel nebyl sankcionován za požití alkoholu před jízdou. Pokuta a zákaz činnosti byly uloženy za jiný čin a jen ten mohl být předmětem právního hodnocení zdejším soudem.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu dochází k nesprávnému právnímu závěru stran skutečnosti, že shora popsané jednání stěžovatele naplnilo skutkovou podstatu přestupku, za který byla stěžovateli uložena v přestupkovém řízení pokuta a zákaz činnosti.

Stěžovatel kasační stížností požadoval zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Tento návrh odpovídal pravomoci Nejvyššího správního soudu v době podání kasační stížnosti (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Dnem 1. 1. 2012 však nabyla účinnosti novela soudního řádu správního provedená zákonem č. 303/2011 Sb. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. v nyní platném a účinném znění platí, že dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně. Podle § 78 odst. 3 s. ř. s., který se má přiměřeně užít, pak platí, že zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.

Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu (včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). V daném případě je zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu mělo být krajským soudem pro nezákonnost zrušeno a že nepřichází v úvahu jakékoliv doplnění řízení či vypořádání dalších žalobních námitek krajským soudem. Krajský soud by s odkazem na tento rozsudek pouze přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem správnímu orgánu.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. Věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (uvedený čin není přestupkem). Žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

Nejvyšší správní soud tak je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 5000 Kč za zaplacené soudní poplatky (2000 Kč za žalobu, 3000 Kč za kasační stížnost) a částkou 7200 Kč za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a, d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za jeden úkon přísluší částka 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč k jednomu úkonu. Celkem tak náklady řízení tvoří částka 12 200 Kč. Pokud jde o úkony právní služby, vycházel soud ze skutečnosti, že stěžovatel byl v řízení zastoupen advokátem, který náhradu nákladů řízení soudu konkrétně nevyúčtoval; soud proto vycházel ze skutečností zjevných ze soudního spisu. Za zastoupení přísluší odměna za tři úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby a kasační stížnosti – § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele sice nárokuje náklady řízení včetně daně z přidané

hodnoty, ale v řízení nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty; soud tedy zvýšení odměny o tuto daň nebral v úvahu.

Celkovou částku nákladů řízení ve výši 12 200 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu